

Meer inzicht in jezelf en de ander

PSYCHOLOGIE

MAGAZINE

MINICURSUS GELUK

Ook geschikt
voor pessimisten

'IK VOEL EEN DISBALANS'

Hoe therapietaal
onze relaties beïnvloedt

LIEGEN MAG

Over het nut van verdraaien,
verzwijgen en 'white lies'

Irritante
trekjes van
je partner
verdragen
HET KAN

Wat is wijsheid?

ZO WORD
JE EEN
LENIGE
DENKER

#5-2026 8.50 PSYCHOLOGIE.NL

+ 'We leggen de lat voor schoonheid steeds hoger'

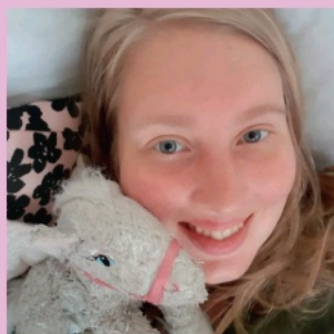

// tekst: Marlies Kieft // foto's: privébezit

HET MOEILIJKSTE AFSCHEID

*Wat als je kind door langdurig
psychisch lijden niet meer kan en
wil leven en kiest voor de dood?
'De weken voor haar euthanasie
konden mij niet langzaam genoeg
gaan; haar niet snel genoeg.'*

‘Ik hield haar handen vast en zag die blauwe ogen die me aankeken’

Bianca de Ruijter (56), moeder van Denise, die in 2021 op haar 21e euthanasie kreeg.

‘Als je genoeg bidt, gaat je autisme wel over, zei iemand tegen Denise toen ze tiener was. Denise was boos, het is toch geen ziekte? Harde geluiden, onverwachte gebeurtenissen of informatie waar ze niets mee kon, brachten haar in paniek. Dat Denise snel overprikkeld raakte, ontdekte ik al vroeg. Als baby deed ze lang over een fles, maar met een doekje over haar ogen was hij zo leeg. Ze ontwikkelde zich tot een grappig kind dat blij werd van vrolijke liedjes en bij gevoelige liedjes moest huilen. Als kind had ze een vriendje met wie ze tekende en ze kon uren met haar nichtje met Barbies spelen, maar later miste ze de aansluiting bij andere kinderen. Aan het eind van de basisschool werd ze zelfs gepest.

Ik vroeg me weleens af of ik ondanks al mijn liefde een slechte moeder was – maar bij haar zes jaar jongere zusje ging alles anders. Die vond het niet erg als ik in plaats van pannenkoeken toch macaroni maakte.

Alle veranderingen en de eindmusical in groep acht gaven Denise zoveel spanning dat ze haar eerste psychose kreeg. Thuis uitte haar paniek zich in hevige woedeaanvallen, ook richting haar zusje. Het was niet houdbaar. Ze werd uit huis geplaatst en ging naar een zorgboerderij. Dat bracht thuis rust, maar we misten haar ontzettend.

Op haar 15e sprong ze van driehoog naar beneden. Maanden moest ze revalideren en een korset dragen. ‘Ik vind het korset niet erg, mama’, zei ze, ‘maar wel dat ik nog leef.’ Mijn hart brak. Daarna woonde Denise in verschillende instellingen met goede zorg, maar haar doodswens bleef en er volgden meerdere suïcidepogingen. Het lukte haar niet om te leven, terwijl ze zag dat anderen het wel konden. Op haar 18e koos ze voor een euthanasietraject. Ze wilde een humanere dood – ook voor ons. De laatste twee weken was ze thuis. Voor mij kon de tijd niet langzaam genoeg gaan, voor haar niet snel genoeg. De laatste nacht sliep ze bij me. Ik hield haar handen vast en zag die blauwe ogen die me aankeken.

Na haar overlijden bracht een psychiater mij in contact met twee andere moeders van wie hun kind euthanasie kreeg. Ik heb gehuild van opluchting om het begrip en de herkenning. Samen hebben we de lotgenotenstichting ‘In liefde laten gaan’ opgericht. Ik hoop dat andere ouders die dit meemaken zich minder eenzaam hoeven te voelen.’